

rigtigt — at de kunne medtages i Orlogsskibene. De optage en betydelig Plads. Paa en Fregat er der henved 30. Naar der nu er Underofficers-elever med, bliver der ikke Plads til de frivillige Sørlinge. Desuden maa jeg ogsaa erindre om, at jo flere Elever der er — det være af den ene eller den anden Slags — desto mindre fyldstgjørende Undervisning faae de. De Skibe, de komme ud med, ere alle Skibe, der ere udrustede til Øvelse for Officerer, Underofficerer og Værnepligtige, og man kan ikke ofre den Tid paa de unge Menneſter, man egentlig burde. Den Ligeſremme Følge deraf er, at de Underofficerer, som tidligere have været, og jeg tør ſige, endnu for Diebliffet ere Lyppe paa dygtige og gode Underofficerer tilſøjs, hvilket ogsaa i andre Lande er anerkjendt, ville gaa tilbage. Nyttens af ſaadanne Øvelſesbrigge er anerkjendt af vore Raadſtater, af dem, vi nærmest kunne ſammenlignes med; Holland, England, Sverig og Tydſkland, alle have de dem og anerkjende deres Betydning. Endnu Et. Da den Lante er fremsat af Udvalgets Flertal, at man ogsaa ſtulde forene et andet Maal med Briggen, ſkal jeg tillade mig at give en Anviſning, ſom jeg tror, kan følges. En ſaadan Seilbrig kunde eventuelt foruden Underofficers-elever medtage endel unge Menneſter, hvis Forældre have beſtemt dem til at gaa tilſøjs. Jeg tænker her paa de ubemidlede Folk. Naar jeg ſiger ubemidlede, er det af den Grund, at der gives en ſtor Del af ſaadanne Folk, der ſende deres Børn tilſøjs, fordi de ikke have anden Anvendelſe for dem eller Raad til at holde dem hjemme. De kunde komme med, naar der var Plads til dem, og naar Underofficers-elevernes Antal indſtrænkedes, vilde der blive Plads til dem. Jeg antager, at Marineministeren altid vilde viſe ſig villig til at tage ſaadanne unge Menneſter med paa deres første Tour, hvad Dampſkibene nu negte dem. Der er ſnart ikke et Sted mere, hvor de kunne blive uddannede. Naar jeg har dybelet længere maatte, end jeg vilde, ved denne Øvelſesbrig, har det ogsaa ſin anden Side, nemlig at den Rolle, ſom Danmarks Flaade har under en Forſvarskrig, er ſaa ſtor og beſværlig, at man ikke kan afſe nogen af de 3 Ring, der høre til; og for at forſvare ſig, ſom det ſig hør og bør, hører der et øvet Mandſkab, Skibe og Vaaben. Nu har det i en Række af Aar behaget Finantsudvalgets Flertal at deſourtere eller negte baade Skibe og Vaaben — naar jeg ſiger deſourtere, er det klart, at, naar et Skib raadner op, bliver der deſourteret, og naar Kanonerne negtes, deſour-

teres der paa Vaabnene — og nu vil man negte Briggen til at øve Mandſkabet og den Smule Penge til Skolen. Det Sidſte, vi have tilbage, er det dygtige Mandſkab. Naar Krigen kommer, kan man vel med Rette ſige, at vi i de fleſte Tilfælde ville være de ſvageſte paa Søen. Hvad ſkal da hjælpe os? Ikke alene Mod, Udholdenhed og Kſkthed, men ogsaa Øvelse hos Underofficerer og Befalingsmænd. Har man det, kan man maatte forvente at ſeire, hvis Overmagten ikke er for ſtor, men mangler det, ere vi berøvede Alt, og det forekommer mig at være en for ſtedmoderlig Behandling, at tage det Cneſte fra os, der endnu gjør det muligt at bære den Pligt, der hviler paa os. Lad os beholde det tilbage, at, naar vi gaa tilbunds, gaa vi tilbunds med Flaget oppe under Gaſſen. Jeg ſkal ſlutte mine Udtalelſer med en Bemærkning til det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kſter), han ſagde ganſte rigtig, det betvivler jeg ikke, at ſelv om man negter Bevillinger til Kanoner og Forſvar, kan man have ligesaa ſtor Fædrelandskærlighed ſom Andre. Jeg benegter ikke, at det ærede Medlem har det, men jeg ſkal udtale, at, naar man først begynder — ſagt uden Sammenligning ganſte i Almindelighed — at optage Forſvarsveſenet i poliitiſke Kampe, begynder man at gaa paa Afford med ſin Fædrelandskærlighed, og hvad værre er, man ſvækker ſit Lands Anſeelse i Udlandet. Se vi hen til det Land, ſom Nogle maatte ſe hen til ſom et Monſter, til Republikken i Franckrig, har den aldrig negtet at give Penge til Forſvarsbevillinger. Nei, ſige de, Fædreland, Suſtru og Børn gaa forud, bagefter kunne vi ſkændes.

S. Andersen: Jeg ſkal indrømme, at der er ført et meget godt Forſvar for de ſtore Kanoner. Det er navnlig de 14 Lommeres Kanoner, ſom have bevæget mig til at udtale et Par Ord, og jeg ſkal da ſige, at jeg kan ikke ſtemme for de Kanoner, og jeg ſkal ſige hvorfor. Jeg forſtaar ikke, hvad der har bevæget mine Benner i Finantsudvalget til at ſlaa ind paa denne Kanonpolitiik nu paa dette Tidspunkt. Jeg tror ikke, at Danmark ſer ſin Frelſe i Vaabenmagt eller nogenſinde ad den Vej kan komme ſit Maal eller ſin Friheds Udvikling nærmere. Saalænge vi forſætte dermed, tror jeg, at vi ſamtidig med, at vi faae Kanoner og Fæſtninger, reise Standsfer op mod den almindelige Valgret, og naar jeg har den Tro og ſer det paa den Maade og har det Synspunkt, ſaa ville ærede Medlemmer kunne forſtaa, at jeg paa ingen Maade kan gaa med